

POSTANOWIENIE

Dnia 20 września 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jarosław Matras (przewodniczący)

SSN Michał Laskowski (sprawozdawca)

SSN Barbara Skoczowska

w sprawie **A. K.**

skazanego z art. 156 § 3 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 20 września 2017 r.

zażalenia skazanego

na postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25 maja 2017 r. o odmowie przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania wobec jego oczywistej bezzasadności na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.

postanowił:

utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

A. K. został prawomocnie skazany wyrokiem Sądu Apelacyjnego w [...], sygn. akt II AKa [...], za czyn z art. 156 § 3 k.k. na karę 5 lat pozbawienia wolności. Kasację od tego wyroku Sąd Najwyższy oddalił postanowieniem z dnia 26 listopada 2009 r., V KK 197/09, jako oczywiście bezzasadną.

Skazany dążył do podważenia zapadłego rozstrzygnięcia w drodze wznowienia postępowania. I tak, złożony przez skazanego wniosek o wznowienie spotkał się z odmową przyjęcia, po tym, jak wyznaczony obrońca z urzędu nie stwierdził podstaw do wznowienia (zarządzenie z dnia 4 grudnia 2013 r., sygn. V KO 70/13). Kolejny wniosek o wznowienie, zawarty w pismach z 8 marca 2017 r. został pozostawiony bez rozpoznania wobec jego oczywistej bezzasadności,

postanowieniem SN z dnia 25 maja 2017 r., V KO 22/17. W uzasadnieniu postanowienia Sąd Najwyższy zauważył, że wniosek oparty jest na tych samych okolicznościach, które były przedmiotem postępowania w sprawie V KO 70/13 i były badane przez obrońcę, który stwierdził brak podstaw do wznowienia.

Postanowienie to zostało zaskarżone zażaleniem przez skazanego. W zażaleniu skazany ponownie wskazał na okoliczności stanowiące w jego mniemaniu nowe dowody, na które wskazywał w pismach z dnia 8 marca 2017 r.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie nie jest zasadne.

Stosownie do treści art. 545 § 3 k.p.k. sąd odmawia przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania nie pochodzącego od obrońcy lub pełnomocnika bez wzywania do usunięcia jego braków formalnych, jeżeli z treści wniosku, w szczególności odwołującego się do okoliczności, które były już rozpoznawane w postępowaniu o wznowienie postępowania, wynika jego oczywista bezzasadność. Ta oczywista bezzasadność wniosku występuje w szczególności wtedy, gdy we wniosku wskazano na podstawy wznowienia, które nie są przewidziane w ustawie (postanowienie SN z 25 września 2015 r., II KO 49/15, SIP Lex).

Sąd Najwyższy w składzie wydającym zaskarżone postanowienie trafnie przyjął, że tak właśnie było w przedmiotowej sprawie. Choć w zażaleniu skazanego wskazano okoliczności mające – jego zdaniem – charakter nowych dowodów w sprawie, żadna z tych okoliczności nie ma takiego charakteru. Za podstawę wznowienia nie może być w szczególności uznane przywoływane przez skazanego postanowienie o umorzeniu dochodzenia z powodu przedawnienia karalności, gdyż nie stwierdza ono okoliczności, o których mowa w art. 540 § 1 k.p.k. W konsekwencji, ani w treści wniosku, ani w zażaleniu skazanego, nie wskazano żadnych okoliczności, które mogłyby być choćby hipotetycznie rozważane jako podstawy wznowienia postępowania.

Z powyższych względów, wobec oczywistego braku podstaw do wznowienia postępowania, Sąd Najwyższy uznał zaskarżone postanowienie za poprawne i utrzymał je w mocy.

[aw]